

Tweede zondag door het jaar C – Cyclus

Jesaja 62,1-5

1 Korintiërs 12,4-11

Johannes 2,1-12

Jesaja 62,1-5

Uit de profeet Jesaja

Omwillen van Sion mag ik niet zwijgen,
terwille van Jeruzalem mij niet stilstaan.
Want als de zon zal haar gerechtigheid stralen,
haar heil branden als een fakkel.
De volkeren zullen uw gerechtigheid aanschouwen,
alle koningen uw glorie zien
en men zal u een nieuwe naam geven,
een naam door de HEER bedacht.
In de hand van de HEER zult gij een flonkerende kroon zijn,
in de hand van uw God een koninklijke diadeem.
Gij zult niet meer heten: “de Verlatene”,
uw land niet meer: “Woestenijs”,
maar gij zult heten: “Mijn Welbehagen”,
uw land: “Gehuwde”.
Want in u heeft de HEER zijn behagen gesteld
en uw land wordt Hem ten huwelijk gegeven.
Zoals een jongen zijn meisje trouwt,
zal Hij die u opbouwt, u trouwen;
en zoals een bruidegom zich verheugt in zijn bruid
zal uw God zich verheugen in u.

1 Korintiërs 12,4-11

Uit de eerste brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Korinte

Broeders en zusters,
Er zijn verschillende gaven maar slechts één Geest.
Er zijn vele vormen van dienstverlening
maar slechts één Heer.
Er zijn allerlei soorten werk
maar er is slechts één God
die alles in allen tot stand brengt.
Maar aan ieder van ons
wordt de openbaring van de Geest meegedeeld
tot welzijn van allen.
Aan de een wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven,
aan een ander een woord van kennis krachtens dezelfde Geest.
aan een derde door dezelfde Geest het geloof.
Aan weer anderen schenkt de ene Geest gaven
om ziekten te genezen, om wonderen te doen,
de gave van profetie,

de onderscheiding van geesten,
velerlei taal of de vertolking ervan.
Maar alles is het werk van een en dezelfde Geest,
die aan ieder zijn gaven uitdeelt zoals Hij het wil.

Johannes 2,1-12

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

In die tijd was er een bruiloft te Kana in Galilea,
waarbij de moeder van Jezus aanwezig was.
Jezus en zijn leerlingen
waren eveneens op die bruiloft uitgenodigd.
Toen de wijn opraaakte
zei de moeder van Jezus tot Hem:
"Ze hebben geen wijn meer."
Jezus zei tot haar:
"Vrouw, is dat soms uw zaak?
Nog is mijn uur niet gekomen."
Zijn moeder sprak tot de bedienden:
"Doet maar wat Hij u zeggen zal."
Nu stonden daar volgens het reinigingsgebruik der Joden
zes stenen kruiken,
elk met een inhoud van ongeveer honderd liter.
Jezus zei hun:
"Doet die kruiken vol water."
Zij vulden ze tot bovenaan toe.
Daarop zei Hij hun:
"Schept er nu wat uit
en brengt dat aan de tafelmanneester."
Dat deden ze.
De tafelmanneester proefde van het water
dat in wijn veranderd was.
Hij wist niet waar die wijn vandaan kwam,
maar de bedienden die het water geschept hadden,
wisten het wel.
Zodra hij geproefd had
riep hij de bruidegom en zei hem:
"Iedereen zet eerst de goede wijn voor
en wanneer men eenmaal goed gedronken heeft de mindere.
U hebt de goede wijn tot nu toe bewaard."
Zo maakte Jezus te Kana in Galilea een begin met de tekenen
en openbaarde zijn heerlijkheid.
En zijn leerlingen geloofden in Hem.
Daarna daalde Hij af naar Kafarnaüm,
Hijzelf en zijn moeder,
de broeders en zijn leerlingen;
maar zij bleven daar slechts enkele dagen.

Jean Bastiaens

Het moet feest zijn!

Hebben we veel reden om feest te vieren? Talloos zijn de momenten die we aangrijpen om het leven een feestelijke kleur te geven. En we hebben dat feest nodig, want we beseffen hoe broos de wereld is, hoe groot het lijden van mensen: kinderen die slavenarbeid verrichten, vrouwen die verkracht worden, mensen die gemarteld en geknecht worden. Om nog maar te zwijgen van de miljoenen vluchtelingen, de hongerenden, de zieken... Maar het zit diep in ons: hoe erg het er ook aan toe gaat, zonder feest kunnen we niet leven. We werken toe naar een feest – is de voorbereiding niet al het halve werk? – en we genieten nog lang na, met goede verhalen en sprekende foto's. Als mens zijn we niet geroepen om ons te wentelen in verdriet en lijden, tegen die gedachte komen we als vanzelf in opstand. Het móet feest zijn – is het niet vandaag, dan morgen.

Een goed feest geeft ons kracht om verder te gaan. Het is een bron van energie. Maar het is ook een overtuigend bewijs van het ingeboren verlangen van ieder mens naar een leven in gemeenschap, naar deelname aan iets groots en iets moois, iets dat ons eigen kunnen verre overstijgt. Het is pas echt feest, als je opgenomen wordt in een gebeuren waar je aan mag deelnemen zoals je bent. Tijdens het feesten beleven we iets van onze bestemming – even. En we hebben ons opgeladen om weer tegen een stootje te kunnen.

Vandaag beginnen we liturgisch gesproken aan 'de tijd door het jaar'. Het is de gewone tijd, niets bijzonders. Maar juist dan zet de liturgie in met het feest. Want het is juist dat alledaagse, dat gewone – zo gewoon als het water voor het dagelijkse reinigingsritueel – dat erom vraagt doordeesemd te worden met het buitengewone. Als we Jezus volgen op zijn weg, is het niet de bedoeling dat we berusten in het alledaagse dat zich niet veranderen laat om ons dan af en toe helemaal te laten gaan op een feest. Over zo'n feest gaat het vandaag in de liturgie niet. Het gaat juist over dat andere: over het feit dat Jezus dat alledaagse leven van ons – dat slepende, routinematige leven, dat leven zonder spirit – wil transformeren naar iets beters, naar iets goeds, iets zeer goeds. Want Jezus heeft ons iets te bieden. En als we Hem volgen, wordt het feest, dat wil zeggen: wordt het dagelijkse van ons bestaan een bron van levenskracht, omdat het door Hem veranderd wordt. Water wordt wijn.

Zo zijn we dus bij dat magistrale verhaal over de bruiloft van Kana. Op het eerste gezicht een onmogelijk verhaal. Er is van alles dat niet klopt of vreemd aandoet: er is wel sprake van de bruiloft, maar de bruidegom wordt maar één keer aangesproken, en van de bruid horen we helemaal niets. Maria is er bij, samen met Jezus en zijn leerlingen, en hoewel haar interventie door Jezus wordt afgewezen, maant zij de tafeldienaren toch aan om te doen wat Hij zal zeggen. De tafelmanier proeft van de wijn en kent de herkomst van de voortreffelijke wijn niet; hij maakt bezwaar bij de bruidegom, en zegt daarbij meer dan hijzelf beseft ('U hebt de goede wijn tot nu toe bewaard.'). De leerlingen tenslotte begrijpen wel 'waar deze wijn vandaan komt' en zij 'geloven in Jezus'. De tekst vertoont met andere woorden tal van onverwachtse en zelfs onlogische wendingen, en juist dat activeert de lezer. De lezer moet zichzelf afvragen: Waar gaat het hier over? Waarom is dit het eerste teken van Jezus? Hoezo bracht juist dit teken de leerlingen tot geloof in Hem, dat wil zeggen tot het geloof dat Hij vanwege de Vader gezonden is?

Het Kanaverhaal is een verhaal met verschillende betekenislagen. Wanneer we letten op de aanspreking van Maria ('Vrouw, is dat soms uw zaak?'), dan realiseren we ons dat Maria nog

op één andere plaats op dezelfde wijze wordt aangesproken, wanneer zij staat onder het kruis: 'Vrouw, ziedaar uw zoon' (19,26). En als Jezus tegen Maria zegt dat 'zijn uur nog niet gekomen is', realiseren we ons dat dit uur het uur van het kruis is (13,1 en 17,1). Wie Jezus volgt en in Hem gelooft, wordt veranderd. Het dagelijkse leven krijgt een andere kleur, er valt een nieuw licht op. Dit licht straalt af van het kruis, want daar is het dat GOD 'verheerlijkt' wordt (17,5). En bij Johannes is het laatste woord van Jezus niet dat van de Godverlatenheid, maar van het besef dat alles 'volbracht' is (19,30). Onder het kruis ontstaat de nieuwe gemeenschap, wanneer Maria en de beminde leerling aan elkaar toegewezen worden. En zij zien hoe er water en bloed uit zijn doorstoken zijde vloeien. Hoe ongerijmd het ook klinkt: het feest kan beginnen. Het *is* al begonnen! Merk je het niet?